

Mihaela DORDEA

EXCLUSIV: MIRUNA TARCĂU, ÎNTRE COPILĂRIE ȘI MATURITATE

Ochii vii, pătrunzători, în care o lumină jucăușă te trimite cu gândul la copil, și o încredere abia perceptibilă te duc spre o maturitate gravă. Un zâmbet șăgalnic, sincer, pe o figură care îți devine dragă de la prima vedere. Mă uit la pozele Mirunei Tarcău și nu pot să nu mă uimesc de felul în care o tânără de doar 17 ani își poartă faima prin lume cu naturalețe, cu o acceptare senină, fără stridențe, parcă fără a fi conștientă de ceea ce duce în spate și, mai ales, de ceea ce o așteaptă. Miruna nu pare și nici nu este covârșită de ceea ce i se întâmplă. Scrie de la 11 ani. Fantezia ei de copil a atins un punct din care a trebuit să țâșnească spre lumea largă. Și astfel a răsărit în grădina literaturii mondiale o floare abia îmbobocită, scriitoarea Miruna Tarcău. Miruna este deja cunoscută pe două continente.

Și “l’Ille du Diable” - carte de factură polițistă - și “La Guerre des Titans-Le Choix de Selenae” nu sunt doar rodul unei imaginații bogate. Temele alese - cărțile fac parte din genul fantasy și mitologie - și modul în care Miruna abordează aceste subiecte, localizarea acțiunii în spațiu și timp, construcția personajelor reprezintă o aprofundare din interiorul lucrurilor datorată unei culturi care depășește vârsta scriitoarei, o inteligență remarcabilă, și uimește prin felul relaxat în care curge fraza sa.

Miruna scrie și poezie. În afara tehnicii desăvârșite în construcția versurilor, ea își exprimă ideile fluent, cu grație, și asta în limba franceză, pe care o stăpânește foarte bine. De altfel, Miruna scrie doar în limba lui Voltaire.

Il était une fois, parmi les dieux,
En l'an 664 avant notre Ère
Une grotte où vivait une sorcière
Mystérieuse qui attirait tous les curieux.

Du village, toutes les commères
Voulaient la voir pour en parler
Mais les dieux, comme l'a écrit Homère
Les en ont empêchées.

Zeus nous a préservés
De ce désolant spectacle,
A dit un très illustre oracle,
Et pour une fois, sans se tromper.

(fragment din poezia Il était une fois, parmi les dieux...)

Miruna Tarcău, între copilărie și maturitate. Ea este la momentul în care face pasul peste un prag foarte important în viața sa. Dacă se teme cineva că ar avea ezitări, ei bine, se înșală. Miruna știe foarte bine ce face și ce are de făcut. Dar, hai mai bine să o lăsăm pe ea să ne vorbească despre toate acestea și încă multe altele pe care le-am aflat din răspunsurile ei la cateva întrebări, răspunsuri pe care le-am transcris ca un întreg, pentru că Miruna nu doar scrie frumos, dar și vorbește la fel.

“Locuiesc la Montreal de când aveam doi ani, deci, am crescut aici. Ca mai toți imigranții din Quebec, am crescut complet ruptă de rădăcinile mele românești și mă consider norocoasă că nu mi-am uitat limba maternă, pe care, de altfel, nu apucasem să o vorbesc prea mult în țara mea de origine. Ce știe un copil la doi ani? Poate el realiza că părăsește tot ce a cunoscut până atunci? Vacanța mea în România din 2006 nu a fost o reîntoarcere, a fost o descoperire! Mi-a plăcut tot ce-am văzut cu ochi de turist, mănăstirile izolate, orașele atribuindu-le un farmec foarte “european”. În ambianța generală, oamenii, limba, descopeream un univers oarecum familiar cu povestirile din casă despre România, dar și nou în același timp pentru că nu mai păstrasem decât ecouri depărtate. Ce-aș putea spune despre viața mea de scriitoare? Doar că abia începe, sper! Că eram cu piciorul în copilărie când am intrat în universul scrisului, aproape fără să realizez, că am ales o carieră care m-a propulsat prea devreme în lumea adulților, sau, dimpotrivă, e ceea ce mă mai reține în copilărie. Ca să poți scrie, eu cred că trebuie să-ți regăsești acea stare primară unde spiritul vagabondează într-un imaginar cotidian, sursă de bucurie și fantezie. Ca adolescentă, încep să înțeleg că nimeni, nici măcar scriitorii, nu se poate refugia în inconștient, nu poate trăi doar cu scrisul și visele lui...dar copilăria va fi totdeauna pentru mine o sursă de inspirație pentru ideile și idealurile mele. Cărțile pe care le scriu acum sunt o continuare a ceea ce am început acum zece sau unsprezece ani, au crescut și s-au copt cu mine. Voi păstra totdeauna aproape ideile simple și nevinovate care m-au împins spre scris, în care m-am scufundat

pe de-a întregul. Crescând, am integrat diferite aspecte de viață, pe măsură ce le descopeream, asemenea unui ‘șef’ care încearcă să încorporeze în rețetele lui diferite ingrediente exotice. Dar, depărtându-mă complet de la izvoarele mele de început, aș trăda idealurile mele din copilărie care m-au împins spre literatură. E adevărat că e din ce în ce mai complicat să păstrez viziunea modelului dezvoltat în copilărie pentru că, în literatură și toate domeniile de altfel, intervin schimbările aduse de progres și de modernitate. Din păcate, uneori, aspectul comercial și publicitar primează conținutului cărții, și asta am simțit-o încă de la începutul relațiilor mele cu lumea editurilor. Tirania banului se întinde în toate domeniile, în artă, bineînțeles, ea fiind adesea înlocuită cu show-business, așa cum reliefează Jean Anouilh în varianta sa personală a fabulei lui La Fontaine Greierele și Furnica. Eu sunt prea tânără și nu am experiența unei celebrități care să-mi schimbe viața într-un fel sau altul. Nu pot spune că celebritatea m-ar lăsa indiferentă, dar sper să rămân cât mai mult așa cum eram înaintea publicării primului meu roman Insula Diavolului: modestă, pasionată, bucurându-mă la gândul că sunt citită. Îmi place ideea că pot intra în contact cu mai multe persoane care au aceeași pasiune și dacă scrierile mele ar putea inspira pe cineva, atunci mi-am atins unul dintre scopurile pentru care scriu. Interviuurile pe care le fac aș vrea să-mi permită să transmit un mesaj nu numai tinerilor care ar vrea să scrie sau să se realizeze în artă în general, dar și tuturor celor care nu au avut încă nici un contact profesional cu literatura și artele.

Nu trebuie să uite ce înseamnă arta pentru sine însuși, să nu se depărteze de idealuri și de interesul și pasiunea inițială pentru citit și scris. Cu cât înaintez în universul profesional al scrisului, realizez cât de lung e drumul de la o idee scrisă pe un colț de masă într-o cafenea la un roman cunoscut marelui public. Când mă plimb pe ailele supraaglomerate ale salonului de carte de la Montreal sau Paris, privesc fugitiv copertile unor cărți mai cunoscute decât ale mele, numele editurilor, publicul numeros venit să obțină un autograf la întâlnirile cu cititorii și îmi amintesc cum frunzăream eu un roman, cu spiritul deschis și dornic de noi aventuri. Mi se pare deja un timp îndepărtat! Un scriitor se poate inspira din lucrările altora, e adevărat, dar, pentru originalitatea personajelor și autenticitatea stilului, trebuie să prefere scrisul cititului și analiza literară lecturii libere. În diverse ocazii, mi se întâmplă să cunosc tineri - având vârsta mea sau mai puțin - care îmi spun că și ei scriu. Primul reflex este să-i întreb dacă au încercat să fie publicați. Mă derutează un răspuns negativ pentru că mă întreb de ce nu vor să facă parte din acest univers al creației: nu au cu adevărat o pasiune pentru asta sau dimpotrivă nu vor să se depărteze de el. Eu cred că personalitatea unui autor nu transpare neapărat în stilul lui. O carte e o entitate foarte diferită de o persoană și nu se poate aprecia un autor după un singur text deoarece fiecare carte regrupează un număr limitat de reflexii în jurul aceluiași idei. Subiectul poate varia enorm de la un volum la altul pentru același autor, la fel stilul. Eu, de exemplu, am scris un roman polițist unde personalitatea naratorului care se confundă adesea cu cea a autorului, variază în funcție de personajele cărora le prezintă acțiunile și în funcție de momentul povestirii. Cititorul trebuie să aibă impresia că totul se derulează în fața ochilor săi ca un film, de aceea am redus foarte mult rolul naratorului. În al doilea roman ‘fantasy’, dimpotrivă, încercând să recreez atmosfera antică am încercat să povestesc într-o manieră homerică, punctând cu reflexii filozofice adresate direct cititorului printr-un narator omni-scient, în sensul propriu al termenului, care știe totul și poate critica și pe zei. Este un stil complet diferit. Asta nu înseamnă însă că am devenit o persoană complet diferită de cea care a scris la 14 ani romanul polițist. Preocupările mele actuale sunt diferite, spre subiecte mai complexe, dar dacă e posibil să se întrevadă un fond comun cu aceste 2 lucrări de început și atât de diferite, atunci aceasta e personalitatea mea. O paranteză pentru St. Valentin: aș răspunde că n-am nimic special de făcut. Cred că e sărbătoare comercială, care permite oamenilor să-și aducă aminte, încă o dată în plus pe an, că se iubesc, dar n-am avea nevoie de o sărbătoare ca să ne reamintim asta. Pentru cei care sunt în cupluri, e o ocazie de mici gesturi plăcute... Dar, pentru cei care nu sunt în cupluri, sărbătoarea poate crea un sentiment de tristețe și mi se pare că observ asta la din ce în ce mai multă lume.”

Privesc în continuare fotografiile pe care mi le-a trimis Miruna de la Montreal. Văd o tânără discretă, inteligentă, aproape un copil, care dă autografe și interviuri, la Paris, la Saloanele Cărții. O aud vorbind în câteva înregistrări radio. Vorbește cu naturalețe, cu calm, cu o doză mare de înțelepciune. Din acest pasaj lipsește copilul. Dar el există. Priviți-i ochii! Priviți-i zâmbetul! Priviți-i mâinile. Și ascultați-i poveștile...

București, 28 Februarie 2008